

Bilaga 3 Utredningens sammanfattning av förslag i betänkandet (Förvaltare av alternativa investeringsfonder, SOU 2012:67)

Europaparlamentet och rådet antog i juni 2011 ett direktiv om förvaltare av alternativa investeringsfonder¹ (AIFM-direktivet). I direktivet åläggs medlemsstaterna att införa gemensamma regler avseende förvaltare (AIF-förvaltare) av alternativa investeringsfonder (AIF-fonder). Direktivets regler gäller alltså förvaltarna av sådana fonder, för vilka det tidigare inte har funnits någon gemensam europeisk reglering. AIFM-direktivet kommer sannolikt att kompletteras av genomförandeförordningar från kommissionen som blir direkt tillämpliga i Sverige. Ytterligare kompletteringar av direktivets bestämmelser kan förväntas i form av tekniska standarder, som ska utarbetas av Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) och antas av kommissionen.

Utredningens huvuduppgift har varit att analysera och ta fram förslag till de ändringar som behövs i svensk rätt för att genomföra AIFM-direktivet. Det har i uppdraget ingått att inte gå utöver de minimikrav som anges i direktivet om det inte bedöms vara motiverat av systemrisk- eller investerarskyddsskäl. Vidare har i uppdraget ingått att se över regleringen av de kontraktuella fonder som inte är värdepappersfonder (specialfonder), även i de avseenden som inte omfattas av AIFM-direktivet.

Efter ett inledande avsnitt, där förutsättningarna för utredningsarbetet och arbetets bedrivande beskrivs, redogör utredningen för AIFM-direktivet i korthet och den nuvarande svenska regleringen av fondmarknaden (kapitel 2). I samma avsnitt beskrivs den svenska fondmarknaden och de olika fonder – i vid bemärkelse – som förekommer där. Därefter följer förslagsdelen i betänkandet, kapitlen 3–16. I det följande redovisas utredningens huvudsakliga förslag och bedömningar.

Allmänna utgångspunkter (kapitel 3)

Utredningen tar i detta kapitel upp vissa grundläggande och principiella frågor.

Utredningen konstaterar att AIFM-direktivet i många delar innebär en s.k. fullharmonisering, dvs. medlemsstaterna får inte införa vare sig strängare eller mindre långtgående regler än de som följer av direktivet och kommissionens kommande genomförandeförordningar. På några områden lämnar direktivet utrymme för nationella avvikelser, t.ex. avseende förvaltare av sådana fonder som ska marknadsföras till icke-professionella investerare. Utredningens utgångspunkt har varit att de bestämmelser som införs i svensk rätt inte utan starka skäl bör gå längre

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 01.07.2011, s. 1, Celex 32011L0061).

än AIFM-direktivets regler. Det finns dock starka investerarskyddsskäl att införa strängare regler avseende sådana alternativa investeringsfonder som ska marknadsföras till konsumenter och andra icke-professionella investerare.

Utredningen föreslår att AIFM-direktivet genomförs genom en ny lag. Terminologin i den nya lagen bör följa terminologin i AIFM-direktivet för att underlätta tillämpningen av den eller de genomförandeförordningar och de tekniska standarder som kommissionen kan förväntas att anta. En terminologisk enhetlighet underlättar också ambitionen att uppnå en likartad reglering inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES). Utredningen föreslår också att specialfonderna regleras i den nya lagen och att lagen (2004:46) om investeringsfonder (LIF) ska reglera enbart fonder som omfattas av det s.k. UCITS-direktivet². Dessa fonder benämns i dag värdepappersfonder. Utredningen föreslår att de i stället ska benämnas investeringsfonder och att detta begrepp således inte längre ska vara ett samlingsbegrepp för olika typer av fonder.

I kapitlet föreslås slutligen att Finansinspektionen ska vara behörig myndighet enligt AIFM-direktivet, dvs. den myndighet som ska fatta beslut om tillstånd för förvaltare av alternativa investeringsfonder och som har ansvar för tillsynen över att de bestämmelser som antas med stöd av direktivet efterlevs.

Tillämpningsområdet (kapitel 4)

AIFM-direktivet innehåller en del nya definitioner och begrepp. Av störst betydelse är begreppen alternativa investeringsfonder (AIF-fonder) och förvaltare av sådana fonder (AIF-förvaltare). Utredningen föreslår att definitioner och förkortningar av dessa begrepp införs i den nya lagen. I kapitlet behandlas också undantagen från lagens tillämpningsområde; dels företag och institutioner som undantas helt och hållet, dels AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder vars samlade tillgångsvärde understiger vissa tröskelvärden och för vilka enbart vissa bestämmelser med minimikrav avseende registrering och information ska tillämpas.

Tillstånd och kapitalkrav (kapitel 5)

Utredningen föreslår att det i den nya lagen ställs upp krav på tillstånd för förvaltning av AIF-fonder. En AIF-förvaltare får som huvudregel inte ägna sig åt någon annan verksamhet än förvaltning av AIF-fonder, och exempelvis ett värdepappersinstitut kan därför inte få tillstånd att förvalta AIF-fonder. Ett fondbolag kan däremot få sådant tillstånd på grund av en uttrycklig regel i AIFM-direktivet, som genomförs i den nya lagen.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L302, 17.11.2009, s. 32, Celex 32009L0065), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU (EUT L 331, 15.12.2010, s. 120 Celex 32010L0078).

En AIF-förvaltare kan få tillstånd att som sidoverksamhet erbjuda och utföra diskretionär förvaltning av investeringsportföljer och vissa därmed sammanhängande sidotjänster.

I kapitlet föreslås också bestämmelser om vad en ansökan om tillstånd ska innehålla, förutsättningarna för att tillstånd ska beviljas och skyldighet att anmäla vissa ändringar av verksamheten till Finansinspektionen.

Till skillnad från andra direktiv på värdepappersmarknadsområdet (t.ex. MiFID³ och UCITS-direktivet) innehåller AIFM-direktivet inga utförliga regler om ägarprövning. Det anges visserligen som en förutsättning för tillstånd att den som har ett kvalificerat innehav i en AIF-förvaltare ska vara lämplig, men det finns inga regler om prövning vid ett ägarskifte när väl AIF-förvaltaren har fått sitt tillstånd. Reglerna om ägarprövning i dessa situationer i annan lagstiftning har bl.a. till syfte att skydda investerarna från olämpliga ägares inflytande över verksamheten. Utredningen föreslår därför att bestämmelser om ägarprövning, motsvarande dem som gäller i dag för t.ex. fondbolag, införs för AIF-förvaltare som förvaltar fonder som ska marknadsföras till icke-professionella investerare.

I kapitlet föreslås slutligen att det i lagen införs bestämmelser, motsvarande AIFM-direktivets minimiregler, om minsta startkapital och kapitalbas under pågående verksamhet.

Marknadsföring (kapitel 6)

För att en AIF-förvaltare ska få marknadsföra andelar i en AIF-fond till professionella investerare räcker det inte att förvaltaren har tillstånd som AIF-förvaltare. Förvaltaren måste också under-rätta den behöriga myndigheten i sitt hemland om vilka fonder som ska marknadsföras. Utredningen föreslår dels att begreppet marknadsföring definieras i den nya lagen, dels att det i lagen införs bestämmelser om nödvändiga underrättelser till Finansinspektionen.

Olika regler för olika kategorier av investerare (kapitel 7)

AIFM-direktivets regler om bl.a. tillstånd och verksamhet över gränserna rör AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder som ska marknadsföras till professionella investerare. Det är exempelvis under förutsättning att AIF-fonderna marknadsförs bara till professionella investerare som AIF-

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 85/611/EEG och 93/6/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG (EUT L145, 30.4.2004, s. 1 Celex 32004L0039), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/31/EG 8(EUT L 114, 27.4.2006, s. 60, Celex 32006L0031) och Kommissionens direktiv 2006/73EG av den 10 augusti 2006 om genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG vad gäller organisatoriska krav och villkor för verksamheten i värdepappersföretag, och definitioner för tillämpning av det direktivet (EUT L 241, 2.9.2006, s. 26, Celex 32006L0073).

förvaltaren, efter ett relativt enkelt underrättelseförfarande, har rätt att marknadsföra fonderna också i andra länder inom EES än förvaltarens hemland. AIFM-direktivet tillåter dock nationella bestämmelser med striktare krav om fonderna ska marknadsföras till icke-professionella investerare. Sådana striktare krav måste emellertid vara desamma för inhemska AIF-förvaltare och AIF-fonder som för AIF-förvaltare och AIF-fonder från andra länder inom EES.

Mot denna bakgrund föreslås att de nuvarande reglerna för specialfonder behålls i stort sett oförändrade. Utredningen föreslår också, som huvudregel, att det uppställs särskilda krav för att AIF-fonder som inte är specialfonder ska få marknadsföras till icke-professionella investerare. Andelarna i sådana AIF-fonder ska enligt utredningens förslag vara upptagna till handel på en reglerad marknad, antingen som fondandelar eller som aktier. Syftet är att ställa krav på likviditet, dvs. investerarens möjlighet att omvandla sin fondandel till pengar, som är likvärdiga med det likviditetskrav som gäller för specialfonder genom att sådana fonder ska vara öppna för inlösen. Vidare ska det enligt utredningens förslag finnas ett faktablad som på ett lättbegripligt sätt och i sammanfattning ska innehålla den grundläggande information som behövs för att investerare ska kunna bedöma fonden och den risk som är förenad med att investera i den. Faktabladet ska till form och innehåll motsvara de faktablad som ska finnas för specialfonder och ska, i likhet med vad som gäller för specialfonder, tillhandahållas investeraren i god tid innan avtal om köp av fondandelar ingås.

Utredningen föreslår också att de bestämmelser om registreringskrav och viss informationsskyldighet som gäller för AIF-förvaltare som förvaltar AIF-fonder vars samlade tillgångsvärde inte överstiger vissa tröskelvärden, inte ska vara tillämpliga på förvaltare som förvaltar specialfonder, oavsett vilken investerarkategori dessa marknadsförs till. Dessa bestämmelser ska inte heller vara tillämpliga på AIF-förvaltare som förvaltar andra AIF-fonder än specialfonder, om de ska marknadsföras till icke-professionella investerare.

I kapitlet föreslås även vissa lättnader avseende informationskrav för förvaltare av specialfonder, om marknadsföringen enbart riktas till professionella investerare. Detta bedöms vara motiverat av konkurrensneutralitetsskäl.

Verksamhetsregler (kapitel 8)

AIFM-direktivet innehåller en rad regler om hur en AIF-förvaltare ska bedriva sin verksamhet. I kapitlet behandlas bl.a. bestämmelser om intressekonflikter, relationen till primärmäklare (prime broker), ersättningssystem, riskhantering, finansiell hävstång, likviditetshandling och värdepapperiseringstransaktioner. I kapitlet behandlas också några specialregler för AIF-förvaltare som bedriver diskretionär förvaltning av investeringsportföljer.

När det gäller intressekonflikter föreslår utredningen att bestämmelser, motsvarande dem som finns för fondbolag och värdepappersinstitut, om identifiering och hantering av intressekonflikter införs i den nya lagen.

Om en AIF-förvaltare använder en primärmäklare för att t.ex. finansiera eller vara motpart i AIF-fondernas transaktioner med finansiella instrument ska enligt AIFM-direktivet ett skriftligt avtal upprättas som reglerar relationen och möjligheterna till överföring av och förfogande över fondens tillgångar. Utredningen föreslår att bestämmelser om detta förs in i den nya lagen.

Utredningen föreslår också bestämmelser om att en AIF-förvaltare ska ha en struktur för ersättningar till anställda som främjar en sund och effektiv riskhantering. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer föreslås få rätt att meddela föreskrifter om utformningen av ersättningssystemen. Liknande regler finns för andra företag i finanssektorn, t.ex. kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag, i Finansinspektionens föreskrifter.

Utredningen föreslår också att en AIF-förvaltare ska ha en ändamålsenlig riskhantering och en funktion för riskhanteringen som är åtskild från förvaltarens övriga operativa affärsverksamhet. Personal som ansvarar för förvaltningen och fondernas värdeutveckling får t.ex. inte ha inflytande över riskfunktionens verksamhet. När det gäller likviditetsrisker föreslås särskilda krav på bl.a. övervakning och stresstester av likviditetsriskerna i varje AIF-fond som förvaltas.

Vidare ska enligt utredningens förslag en AIF-förvaltare som använder sig av finansiell hävstång, dvs. ökar en AIF-fonds exponering mot vissa tillgångar genom t.ex. belåning eller derivatinstrument, sätta gränser för i vilken omfattning sådana tekniker får användas. Förvaltaren ansvarar för att gränserna är rimliga och att de efterlevs. Finansinspektionen ska också kunna överpröva dessa gränser, om inspektionen bedömer att det behövs av systemriskskäl.

Värdepapperiseringstransaktioner innebär att t.ex. ett kreditinstitut särskiljer vissa tillgångar och ger ut värdepapper som motsvarar denna tillgångsmassa. Kreditinstitut får investera i sådana värdepapper om originatorn, den ursprungliga långgivaren eller det kreditinstitut som medverkat i emissionen har behållit ett ekonomiskt intresse som motsvarar minst fem procent. I AIFM-direktivet finns en liknande regel för AIF-förvaltare. Förutsättningarna för att en AIF-fond ska få investera i värdepapperiseringstransaktioner ska enligt AIFM-direktivet anges i delegerade akter. Utredningen föreslår därför bara ett bemyndigande om föreskriftsrätt för det fall kommande delegerade akter inte till fullo reglerar investeringar i värdepapperiseringstransaktioner.

Utredningen föreslår också att en AIF-förvaltare som, med stöd av tillstånd, förvaltar investerarens portföljer på individuell basis inte ska få placera sådana investerarens medel i AIF-fonder som förvaltaren förvaltar, om inte investerarna har godkänt detta på förhand. Vidare föreslås att verksamheten ska omfattas av investerarskydd enligt lagen (1999:158) om investerarskydd.

Organisation, värdering och delegering (kapitel 9)

I detta kapitel föreslår utredningen, förutom allmänna bestämmelser om att en AIF-förvaltare ska ha en ändamålsenlig organisation, sunda

administrativa förfaranden, tillfredsställande intern kontroll m.m., bestämmelser om AIF-förvaltarens värdering av tillgångarna i de AIF-fonder som förvaltas. En AIF-förvaltare ska för det första ha lämpliga och konsekventa metoder så att en korrekt och oberoende värdering av varje AIF-fonds tillgångar kan ske med en frekvens som stämmer överens med fondens inlösenintervall. För det andra ska AIF-förvaltaren se till att värderingen sköts av en oberoende funktion: antingen av en extern värderare eller av en funktion inom AIF-förvaltaren under förutsättning att en sådan funktion är oberoende av portföljförvaltningen.

Utredningen föreslår också bestämmelser om delegering. Regler om delegering, eller uppdragsavtal/outsourcing, finns för de flesta finansiella företag. Reglerna i AIFM-direktivet, liksom de bestämmelser som föreslås gälla för AIF-förvaltare, går i huvudsak ut på att delegeringen ska kunna motiveras på objektiva grunder, att uppdragstagaren ska väljas med omsorg så att uppdragsgivaren kan förvissa sig om att uppdragstagaren klarar av uppgiften, att delegering av tillståndspliktig verksamhet bara sker till uppdragstagare med erforderliga tillstånd, att eventuella intressekonflikter hanteras och att Finansinspektionens möjlighet att utöva tillsyn inte försämras. Delegering av uppgifter ska också anmälas till Finansinspektionen. För AIF-förvaltare föreslås därutöver bestämmelser om att delegering av portföljförvaltning eller riskhantering inte får göras till den förvaltade AIF-fondens förvaringsinstitut.

Förvaringsinstitut (kapitel 10)

Liksom för investeringsfonder ska det för varje AIF-fond finnas ett förvaringsinstitut som förvarar AIF-fondens tillgångar eller, när det är fråga om tillgångar som inte kan förvaras i depå, kontrollerar att AIF-fonden äger tillgångarna. Utredningen föreslår bestämmelser dels om vem som får vara förvaringsinstitut, dels om vad förvaringsinstitutet ska göra. Genom kommande genomförandeförordningar kommer bestämmelserna om förvaringsinstitutets förvaring av tillgångar, eller kontroll av äganderätten, att kompletteras. Förutom dessa uppgifter har förvaringsinstitutet en kontrollerande funktion och ska se till att bl.a. försäljning och inlösen av andelar sker enligt lag och fondbestämmelser och att värderingen sker korrekt. Även i detta avseende kommer kompletterande regler att finnas i kommande genomförandeförordningar.

I kapitlet föreslås även bestämmelser om förvaringsinstitutets ansvar. I fråga om förvaringsinstitut för specialfonder föreslås inga ändringar av gällande reglering, men beträffande förvaringsinstitut för andra AIF-fonder föreslår utredningen ett kontrollansvar när det gäller förvaringen av finansiella instrument och i övrigt ett ansvar vid oaktamhet.

Informationskrav och rapportering till behörig myndighet (kapitel 11)

Reglerna i AIFM-direktivet om årsredovisning för varje AIF-fond och om information till investerare påminner i stora delar om bestämmelserna som reglerar årsberättelse och informationsbroschyr för investeringsfonder. Utredningen föreslår i detta kapitel bestämmelser om vad en årsberättelse respektive en informationsbroschyr för en AIF-fond ska innehålla. Dessa bestämmelser ska gälla för alla AIF-fonder, även specialfonder och andra AIF-fonder som marknadsförs till icke-professionella investerare. För fonder som marknadsförs till icke-professionella investerare kompletteras dock informationskraven med ett krav på att det för sådana fonder ska finnas ett faktablad (se även kapitel 7).

Utredningen föreslår också bestämmelser om AIF-förvaltares skyldighet att regelbundet informera Finansinspektionen om exempelvis på vilka marknader och med vilka tillgångar AIF-fonderna handlar och vilka illikvida tillgångar som finns i fonderna. Detaljerade krav på vilken information som ska lämnas och hur ofta kommer att finnas i kommande genomförandeförordningar.

Kontroll över onoterade företag och emittenter (kapitel 12)

I detta kapitel föreslår utredningen bestämmelser som innebär att en AIF-förvaltare som får kontroll över ett onoterat företag måste lämna viss information till Finansinspektionen, företaget och investerarna. Kontroll över ett onoterat företag innebär enligt AIFM-direktivet att en AIF-fond, ensam eller tillsammans med andra fonder, har mer än 50 procent av rösterna i företaget. Om detta inträffar ska AIF-förvaltaren dels underrätta Finansinspektionen och företaget, dels avstå från vissa åtgärder som kan medföra att företaget töms på tillgångar. Detsamma gäller om AIF-fonderna förvärvar kontroll över en emittent, dvs. ett företag som hör hemma inom EES och vars aktier är upptagna till handel på en reglerad marknad.

I kapitlet föreslås även bestämmelser som innebär att om en AIF-fond förvärvar eller överlåter aktier i ett onoterat företag så att innehavet passerar vissa tröskelvärden ska AIF-förvaltaren underrätta Finansinspektionen.

Verksamhet över gränserna (kapitel 13)

Bestämmelserna i AIFM-direktivet om verksamhet över gränserna är i stora drag utformade som motsvarande regler i andra direktiv på värdepappersmarknadsområdet (t.ex. UCITS-direktivet och MiFID). Den som vill bedriva verksamhet över gränserna ska underrätta den behöriga myndigheten i sitt hemland som i sin tur ska vidarebefordra under rättelsen till den behöriga myndigheten i det land där verksamheten ska

bedrivs (värdland). Regeringen i AIFM-direktivet kompliceras dock av att särskilda regler är tillåtna om AIF-fonderna ska marknadsföras till icke-professionella investerare. Reglerna om verksamhet över gränserna avseende fonder och förvaltare med hemvist utanför EES (tredjeland) komplicerar saken ytterligare.

Utredningen föreslår att de s.k. förvaltnings- och marknadsföringspassen genomförs genom bestämmelser om underrättelser om gränsöverskridande marknadsföring och förvaltning i de situationer när både AIF-förvaltaren och AIF-fonden är EES-baserade.

I kapitlet föreslås också bestämmelser för de situationer då AIF-fonden eller AIF-förvaltaren, eller båda, har hemvist utanför EES. I dessa fall förutsätter verksamheten tillstånd från Finansinspektionen. Detta är dock en nationell reglering och innebär inte att AIF-förvaltaren därefter, med stöd av tillståndet i Sverige, kan bedriva verksamhet i övriga länder inom EES på motsvarande sätt som gäller enligt bestämmelserna om förvaltnings- och marknadsföringspassen. Dessa nationella bestämmelser om tillstånd kommer att behöva upphävas någon gång efter 2015, om kommissionen beslutar att reglerna i AIFM-direktivet om ett harmoniserat system med marknadsföringspass för tredjelandssituationer ska bli tillämpliga.

I kapitlet behandlas även de regler i AIFM-direktivet som kan komma att bli tillämpliga i framtiden för tredjelandssituationer. I korthet innebär dessa regler att en AIF-förvaltare hemmahörande utanför EES kan få tillstånd i ett land inom EES (referensland). Därefter har förvaltaren i princip samma möjligheter att bedriva verksamhet inom EES som en EES-baserad AIF-förvaltare. Detsamma gäller en AIF-förvaltare som är etablerad inom EES och som förvaltar AIF-fonder hemmahörande utanför EES. Om och när dessa regler ska börja tillämpas beror dock på beslut av kommissionen som kan förväntas någon gång efter 2015. Vid den tidpunkten ska Esma ha utvärderat hur reglerna om förvaltnings- och marknadsföringspassen har fungerat och kommissionen får därefter besluta huruvida reglerna i AIFM-direktivet avseende harmonisering av tredjelandssituationer ska bli tillämpliga. Utredningen föreslår därför att dessa regler inte införs i den svenska lagen nu. De förslag som lämnas kan i stället utgöra underlag för ett lagstiftningsärende om och när kommissionen har fattat sitt beslut.

Tillsyn och sanktioner m.m. (kapitel 14)

Reglerna i AIFM-direktivet om tillsyn, den behöriga myndighetens befogenheter och sanktioner motsvarar i stor utsträckning tillsyns- och sanktionsreglerna i UCITS-direktivet och MiFID. Utredningen föreslår i dessa delar tillsynsbestämmelser och bestämmelser om ingripanden som motsvarar 10 kap. och 12 kap. LIF.

I kapitlet föreslås också bestämmelser om överklagande av Finansinspektionens beslut.

AIFM-direktivet innehåller i några fall regler om att en behörig myndighet, t.ex. vid oenighet mellan behöriga myndigheter i olika

Förslagets inverkan på skattekontrollen (kapitel 15)

I detta kapitel konstateras att utredningens förslag inte påverkar tillämpningen av skattereglerna för fonder, eftersom genomförandet av AIFM-direktivet inte påverkar fondernas juridiska struktur – en AIF-fond som är ett aktiebolag är ett aktiebolag och en AIF-fond som är en specialfond är en kontraktuell fond – även efter genomförandet av AIFM-direktivet. Vissa tekniska justeringar föreslås dock för att tillämpningsområdet för kupongskattelagen och skyldigheten att lämna kontrolluppgifter m.m. ska vara oförändrat.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser (kapitel 16)

Utredningen föreslår att den nya lagen ska träda i kraft den 22 juli 2013. Vissa övergångsbestämmelser föreslås som dels ger de berörda företagen tid att anpassa sig till den nya regleringen, dels innebär en förenkling för företag med tillstånd enligt LIF eller lagen om värdepappersmarknaden som behöver byta till tillstånd enligt den nya lagen.

Förslagets konsekvenser (kapitel 17)

Genomförande av AIFM-direktivet kommer att innebära en rad förändringar i det befintliga regelverket. Ändringarna kommer att innebära ökade kostnader för AIF-förvaltare, förvaringsinstitut och Finansinspektionen. För några av företagen, de som i dag inte står under tillsyn, kommer förändringarna att vara mer genomgripande än för de företag, t.ex. värdepappersinstitut och fondbolag, som redan står under tillsyn.